

97. ԿԱՏՈՒՆ, ՇՈՆԸ ՆԱՆ ՄՈԿՆԸ

Մըն անքամ չալ շոնը թող ա անըմ ուրան չար տիրոջ տոնը, կլոխ եր օնըմ, փախչըմ: Ճընապին թող ա իլըմ մըն կատվի:

— Էտ հոր ըս իտի կլոխ եր կալած հղե ընգալ, — հըրցնըմ ա:

— Փախալ ըմ տիրոջս ծեռան, — ասըմ ա շոնը, — վե՛չ հաց ա տալի, վե՛չ ճողը, համա օղըմ ա, վեր ամման օր ըլխաղիմ ուրան նհետի:

— Հենց ես ալ ըմ քու օրին, — ասըմ ա կատուն, — վեր իտի յա, տեռնանք հընգեր, քինինք մըղ նհետի բախտ ճարիլի:

Ըստենց հընգերացած շատ ըն ման կնլի, ախըր վերչը ընգնըմ ըն մըն օքմինու կոչտ: Թանգա տիրոջ նհետ պայման ըն կապըմ, վեր ուրանք քչեր-ցիրեզ տոնը պահին, հունց վեր հարկավերն ա, տերն ալ ուրանց պահի, օրական իրեք դոնող հաց տա: Շոնը պայմանի թոխտը թափշուր ա անըմ կատվին պհիլի, քանինչ վեր ինքը քչեր-ցիրեզ տոնն ա իլըմ, կատուն՝ տանը, ընդրա կըշտին թոխտը արահով կիներ: Կատուն ալ թոխտը կոխըմ ա պատին ճեխկը: Ըտրանա թաքուն տեղ իլըմ չի, համալ ալ մտածըմ ա, վեր հողը ծեռնը նի կըմըննի էտ ճեխկը:

Թանգա տերը ուրա խոսկի տերն ա իլըմ, շատ լնվ ա պահըմ շանն ալ, կատվին ալ: Համա օրերան մըն օր շոնն ուրա պեծին լակը ըստանըմ չի: Կատվան խընթըմ ա, վեր պայմանին թոխտը պիրի: Կատուն մըննըմ ա ճեխկը, տյեր ա տալի, տվեր ա տալի, թոխտը կա վեչ ու կա վեչ: Անիծած մոկնը կերած ա իլըմ:

Շոնը նան կատուն կըպնըմ ըն ուրողը անա, համա կատուն թըռչըմ ա սընին յրա փըրզըվըմ: Էտ օրան ախչարքի վախտ ա անց կացալ, համա մինչու մհի ալ շոնը կաըմ չի, թն հաշտըվի կատվին նհետ: Շտեղ վեր տեսնըմ ա, յրա յա պըծնըմ, վեր կիզի, թոխտն ա օղըմ, կատուն ալ փըշըցնըմ ա, թն ես մեխկը չոնիմ, եղավ թըռնըմ ա սընին յրա:

Էտ օրան տեսը, մըն անասիլի թըշնամութուն ա ըսկըսվըմ կատվին նան մոկնին դաթըմը: Կատուն շտեղ մոկն ա տեսնըմ, յրա յա պըծնըմ, խեխտըմ, հենց ա գողգողմ էն համին մոկնըն ա, վերը թոխտը կողացալ ար, ուրան թողալ շանը կոչտը սըվիրես: